

Rapport

Rapport naar aanleiding van een klacht over het regionale politiekorps Noord-Holland Noord.

Datum: 17 februari 2011

Rapportnummer: 2011/053

Klacht

Zie onder *bevindingen* of *volledige tekst* voor de volledige tekst van het rapport.

Beoordeling

Zie onder *bevindingen* of *volledige tekst* voor de volledige tekst van het rapport.

Conclusie

Zie onder *bevindingen* of *volledige tekst* voor de volledige tekst van het rapport.

Onderzoek

Zie onder *bevindingen* of *volledige tekst* voor de volledige tekst van het rapport.

Bevindingen Feiten

Verzoekster stelt dat zij door toedoen van de Rabobank alles is kwijtgeraakt wat haar dierbaar is. Als reactie hierop bezoekt zij regelmatig vestigingen van de Rabobank die zij vervolgens weigert te verlaten. Verzoekster heeft de afgelopen jaren verscheidene toegangszeggingen tot vestigingen van de Rabobank gekregen, maar laat zich hier niet door weerhouden toch de Rabobank te bezoeken. Verzoekster is meerdere malen bekeurd, aangehouden en veroordeeld wegens lokaalvredebreuk.

Op 16 februari 2010 bevond verzoekster zich opnieuw in een vestiging van de Rabobank waar zij, ondanks het toegangsverbod, weigerde te vertrekken. Personeel van de Rabobank riep de hulp in van de politie. Omdat verzoekster weigerde mee te werken, werd zij uiteindelijk aangehouden en overgebracht naar het politiebureau. De politie heeft verzoekster bij haar aanhouding en overbrenging bij haar bovenarm en elleboog ondersteund.

Verzoekster is vanwege een schildklierandoening gehandicapt geraakt ten aanzien van het horen, spreken en lopen, en beweegt zich voort middels een scootmobiel of rollator.

Klacht

Ambtenaren van het regionale politiekorps Noord-Holland Noord hebben verzoekster op 16 februari 2010 aangehouden wegens het niet voldoen aan de vordering om de Rabobank te verlaten, waarvoor zij een toegangsverbod had. In dit verband klaagt verzoekster erover dat:

de politie op enig moment hardhandig geweld jegens haar heeft gebruikt, waardoor zij letsel heeft opgelopen en haar kleding en schoeisel is beschadigd en besmeurd met modder;

de politie zich niet dienstbaar heeft opgesteld door haar niet terug te brengen naar haar scootmobiel, die nog bij de Rabobank stond, en haar later niet te informeren over het feit dat haar scootmobiel was overgebracht naar de dealer.

Zienswijze korpsbeheerder

De korpsbeheerder heeft de Nationale ombudsman deels verwezen naar het oordeel dat hij eerder bij de interne klachtbehandeling had ingenomen. De korpsbeheerder heeft toen gesteld dat verzoekster bij haar aanhouding niet van haar scootmobiel wilde stappen, waardoor zij is beetgepakt en opgetild. Verzoekster is na het verhoor buiten het politiebureau gebracht en vervolgens naar de vestiging van de Rabobank gebracht, waar haar scootmobiel stond. Verzoekster weigerde echter de auto te verlaten, waarna de politieambtenaren hebben besloten verzoekster weer mee terug te nemen naar het bureau om haar daar een taxi te laten nemen.

Volgens de korpsbeheerder weigerde of kon verzoekster op het politiebureau niet uitstappen en weigerde zij een taxi te nemen. Er werd besloten verzoekster te laten beoordelen door een GGZ-arts. Verzoekster werd opnieuw opgetild en in een cel geplaatst, aldus de korpsbeheerder.

Volgens de korpsbeheerder heeft een GGD-arts verzoekster bezocht en die achtte beoordeling door een GGZ-arts niet noodzakelijk. De politie had de arts niet expliciet verzocht naar letsel te kijken, maar de arts heeft geen opvallend letsel geconstateerd en niet is gebleken dat verzoekster de arts heeft gewezen op letsel.

De korpsbeheerder constateerde dat verzoekster die dag meerdere keren door de politie is vastgepakt, opgetild en verplaatst en dat hierdoor wellicht blauwe plekken en schade aan kleding en schoeisel is ontstaan. Eén en ander is echter niet vastgesteld. De korpsbeheerder is van mening dat de politie geen geweld heeft gebruikt en behoorlijk is opgetreden.

De korpsbeheerder heeft verder gesteld dat hij van mening is dat de politie zeer ver is gegaan in de pogingen verzoekster terug te brengen in haar gangbare ritme en omgeving, maar dat dat door haar eigen houding en gedrag niet is gelukt. Verzoekster had ter plaatse de keuze gekregen om met haar scootmobiel te vertrekken of om zonder scootmobiel mee te gaan naar het politiebureau. De korpsbeheerder benadrukte dat de politie verzoekster na haar invrijheidstelling heeft teruggebracht naar haar scootmobiel, maar dat verzoekster alle medewerking weigerde en uiteindelijk met een taxi van het politiebureau naar huis is gebracht. De dienstbaarheid van de politie blijkt ook uit de omstandigheid dat de politie

zich twee dagen later over de scootmobiel heeft ontfermd en ervoor heeft gezorgd dat de dealer de scootmobiel kwam ophalen en bij hem heeft gestald. Dit om te voorkomen dat deze onbeheerd bleef staan en hierdoor schade zou lijden. In een mutatie was vastgelegd dat, mocht verzoekster zich melden op het politiebureau, haar kon worden meegedeeld dat zij haar scootmobiel bij de dealer kon ophalen. De korpsbeheerder is van mening dat de politie zich dienstbaar heeft opgesteld.

Informatie uit mutaties en processen-verbaal

Mutatie 16 februari 2010

In de mutatie van 16 februari 2010 staat onder meer vermeld dat verzoekster voor de zoveelste keer bij de Rabobank was. De betrokken politieambtenaren hadden verzoekster gevorderd weg te gaan, maar verzoekster had te kennen gegeven hieraan niet te voldoen. Vanwege personeelstekort waren de betrokken politieambtenaren niet in de gelegenheid verzoeksters scootmobiel mee te nemen naar het politiebureau. Verzoekster had de keuze gekregen om met de scootmobiel naar huis te gaan of zonder scootmobiel mee te gaan naar het bureau. Verzoekster had voor het laatste gekozen.

Verder staat in de mutatie vermeld dat in overleg met de officier van dienst was besloten om verzoekster na haar verhoor niet naar haar scootmobiel te brengen. Verzoekster diende zelf voor vervoer te zorgen, desnoods met een taxi.

Proces-verbaal van bevindingen 16 februari 2010

In het proces-verbaal van bevindingen van 16 februari 2010 staat onder meer vermeld dat politieambtenaar E. die dag met haar collega Z. opdracht kreeg om naar de Rabobank te gaan. Ter plaatse heeft E. verzoekster gevorderd de straat te verlaten, waar de Rabobank gevestigd is, waarna verzoekster antwoordde "als jullie weg zijn kom ik toch weer terug en ga ik weer naar binnen. Dat houdt in ieder geval de discussie levendig." Nadat E. verzoekster had meegedeeld dat zij zou worden aangehouden wanneer ze niet weg zou gaan, antwoordde verzoekster dat ze toch niet ging.

Toen verzoekster voor de keuze werd gesteld om of zelf met de scootmobiel te vertrekken of zonder scootmobiel met de politie mee te gaan, gaf verzoekster aan dan wel met de politie mee te gaan. Hierop zette politieambtenaar Z. verzoekster in de politieauto.

Aanvullende mutatie 16 februari 2010

Uit de aanvullende mutatie van 16 februari 2010 blijkt dat verzoekster na haar invrijheidstelling weigerde het politiebureau te verlaten. Meerdere politieambtenaren hebben haar toen het politiebureau uitgezet. Omdat zij op straat bleef liggen, heeft de politie haar naar haar scootmobiel bij de Rabobank gebracht. Daar aangekomen weigerde verzoekster het politievoertuig te verlaten. Vanwege het weer en de omstanders vonden de

betrokken ambtenaren het niet raadzaam verzoekster wederom op straat te leggen. De politieambtenaren hebben verzoekster meerder malen gevorderd het politievoertuig te verlaten, waarna zij opnieuw is aangehouden. Ook op het politiebureau weigerde verzoekster het voertuig te verlaten, waarna een politieambtenaar haar over zijn schouder heeft gelegd en naar het arrestantenblok heeft gebracht.

Mutatie 18 februari 2010

Uit de mutatie van 18 februari 2010 blijkt dat een politieambtenaar op 17 februari 2010 door parkeercontroleurs is gewezen op het feit dat er een scootmobiel bij de Rabobank stond. Op 18 februari 2010 omstreeks 15.40 uur bleek de scootmobiel er nog te staan. Om te voorkomen dat de scootmobiel vernield zou worden, heeft een politieambtenaar contact gezocht met de dealer van de scootmobiel. Deze bood aan dat de scootmobiel daar zonder kosten veilig gesteld kon worden. In de mutatie staat voorts vermeld dat mocht verzoekster zich op het bureau melden, zij naar de dealer moet worden verwezen. Daarbij is de opmerking gemaakt dat haar beslist geen haal-brengservice moet worden verleend. De GGD-arts had verzoekster eerder als bijzonder pienter en eigenwijs beoordeeld en verzoekster wist dondersgoed wat zij wel en niet moet doen.

Medische informatie

Een medewerker van de Forensisch Geneeskundige Eenheid (van de GGD) heeft in een aantal e-mails aan verzoekster gesteld dat de arts die verzoekster op het politiebureau heeft bezocht, zich meende te herinneren dat verzoekster wat verwondingen had. De arts wist niet precies waar de verwondingen zaten. De verwondingen waren vermoedelijk niet

ernstig, omdat de arts verzoekster in dat geval wel had behandeld dan wel had geadviseerd over de verwondingen. Omdat de politie de arts geen specifieke vraag had gesteld over letsel, waren daarover geen aantekeningen gemaakt.

Verklaring betrokken politieambtenaren

Medewerkers van de Nationale ombudsman hebben een hoorzitting gehouden waarbij de betrokken politieambtenaren zijn gehoord. Tijdens deze hoorzitting hebben de politieambtenaren onder meer verklaard dat verzoekster vaker bij de Rabobank is aangehouden.

De politieambtenaren E. en Z. hebben verklaard dat zij op 16 februari 2010 ter plaatse zijn gegaan. Zij hebben verzoekster wel viermaal gevraagd om weg te gaan, hetgeen zij weigerde. De politieambtenaren konden verzoekster niet bij de Rabobank laten staan, omdat ze daar juist niet mocht komen. Zij hebben verzoekster de keuze gegeven om met haar scootmobiel weg te gaan of zonder scootmobiel mee te gaan naar het politiebureau. Verzoekster heeft ervoor gekozen mee te gaan naar het politiebureau. De scootmobiel kon niet mee in de auto en is op slot gezet. Vervolgens hebben E. en Z. verzoekster in de auto

geholpen door haar bij haar bovenarm en elleboog te ondersteunen.

Op het politiebureau aangekomen, hebben zij verzoekster opnieuw geholpen om het bureau in te komen, aldus E. en Z.

Verzoekster is in de ophoudkamer gefouilleerd en voorgeleid, waarna zij is ingesloten.

Politieambtenaar K. heeft verklaard dat op een gegeven moment de opdracht werd gegeven verzoekster in vrijheid te stellen. Volgens K. is verzoekster toen aangeboden een taxi te bellen die haar naar huis kon brengen. Verzoekster wilde dit niet, want zij wilde naar haar scootmobiel. K. heeft ontkend dat er is geweigerd een taxi voor verzoekster te bellen; dit is haar juist aangeboden. Verzoekster stond vervolgens voor de balie en weigerde te gaan. Zij is op haar rollator gaan zitten en eiste dat ze naar haar scootmobiel gebracht werd. K. heeft aangegeven dat er toen met de wachtcommandant is gebeld, die heeft beslist dat er geen tijd was om verzoekster naar de Rabobank te brengen. Omdat verzoekster bij de balie weg moest, heeft politieambtenaar Bo. samen met een collega verzoekster naar buiten gebracht via de hellingbaan (het arrestantenverblijf bevindt zich beneden). Bo. heeft verklaard dat verzoekster zich toen slap hield. Zij hebben verzoekster naar boven gesleept door haar bij haar arm en oksel te pakken. Verzoekster hield haar voeten aan de grond en deze sleepten over de grond, aldus Bo. Volgens politieambtenaar D. (die die dag de tweede officier van dienst was) pleegde verzoekster lijdelijk verzet. Vervolgens hebben de politieambtenaren verzoekster buiten neergezet, waarna zij zelf op de grond ging liggen, aldus Bo.

Omdat het vrij koud was en het niet wenselijk was om haar daar op de grond te laten liggen, is verzoekster uiteindelijk toch naar de Rabobank gebracht, waar haar scootmobiel stond. Daarmee zou zij zelf naar huis kunnen rijden.

Bo. heeft verklaard dat verzoekster weigerde uit de auto te komen toen zij bij de Rabobank waren aangekomen. Er is toen weer overleg geweest en besloten om haar

opnieuw aan te houden. Op het politiebureau heeft Bo. verzoekster over de schouder meegenomen naar het cellencomplex, waar zij in een observatiecel op bed is gelegd. Verzoekster verzette zich toen niet en hield zich slap. Bo. heeft verklaard dat hij niet weer met verzoekster wilde slepen. K. heeft verklaard dat de GGD-arts is gebeld om verzoeksters psychische gesteldheid te beoordelen. De arts heeft geoordeeld dat verzoekster naar huis kon en dat het een roep om aandacht was, aldus D. Vervolgens is verzoekster keurig netjes met de rollator naar boven gegaan en door de taxi naar huis gebracht.

De blauwe plekken op verzoeksters armen en polsen kunnen volgens de politieambtenaren zijn veroorzaakt door het vastpakken en optillen. Verzoekster is een tenger vrouwtje en het zou kunnen dat zij snel blauwe plekken heeft. Wanneer iemand

lijdelijk verzet pleegt, kun je volgens D. wel blauwe plekken verwachten.

Voorts heeft Bo. verklaard dat verzoeksters schoenen beschadigd kunnen zijn door het slepen op de hellingbaan. Het was slecht weer, dus er zal zand en/of modder op hebben gelegen, aldus Bo.

Politieambtenaar Be. (klachtbehandelaar) heeft verteld dat verzoekster hem uit zichzelf haar schoenen heeft laten zien en dat er behalve enige gebruikerssporen geen beschadigingen te zien waren. Verzoekster had geen beschadigde kleding laten zien. Voorts heeft K. gesteld dat hij zich niet kon herinneren dat verzoeksters kleding kapot was. Volgens D. is verzoekster zelf buiten op de grond gaan liggen, waardoor haar kleding vies is geworden.

Volgens K. waren er verder geen bijzonderheden tijdens de momenten dat verzoekster ingesloten heeft gezeten. K. heeft niet geconstateerd dat verzoekster enkele malen buiten bewustzijn is geweest.

Be. heeft verklaard dat verzoekster net deed alsof ze niet meer wist wat er was gebeurd, maar uit de stukken blijkt dat ze zich alles nog wel herinnert. Ook volgens D. herinnert verzoekster zich alles nog wel. Hij heeft met haar gesproken voordat de arts kwam en verzoekster heeft hem het verhaal over de Rabobank en de huisvredebreuk verteld.

Zienswijze verzoekster

Volgens verzoekster is zij op 16 februari 2010 rond 14.00 uur aangehouden bij de Rabobank. De betrokken politieambtenaren konden haar scootmobiel niet meenemen en deze werd voor de bank geparkeerd. Verzoekster stapte met hulp van de politieambtenaren in de politieauto, waarbij geen geweld werd gebruikt. Op het politiebureau aangekomen is verzoekster opnieuw met hulp van de politie uit de auto gekomen. Verzoekster heeft gesteld dat de politie ook hierbij geen geweld heeft gebruikt en dat zij schoon en onbeschadigd werd ingesloten.

Verzoekster heeft aangegeven dat zij zich van haar voorgeleiding niets kan herinneren. Zij is verhoord en vervolgens weer vrijgelaten.

Verzoekster heeft aangegeven dat zij niet weet hoe laat zij in vrijheid is gesteld; zij had tussendoor steeds geslapen vanwege haar aandoening. Volgens verzoekster heeft zij de politie bij haar invrijheidstelling gevraagd een taxi voor haar te bellen, om haar naar de bank te brengen, waar de scootmobiel nog stond. Verzoekster heeft de betrokken politieambtenaar instructies gegeven hoe hij een OV-taxi kon bestellen, maar dat vond hij volgens haar allemaal veel te ingewikkeld. Toen haar werd geweigerd een taxi te bellen, is zij op haar rollator gaan zitten omdat zij zonder taxi nergens zou komen. Dit zou haar laatste herinnering zijn. Verzoekster vermoedt dat zij toen in slaap is gevallen en ontkent dat zij op straat is gaan liggen. Zij werd wakker in een andere cel en was verbaasd waar ze

terecht was gekomen. Zij constateerde dat haar benen en rechterpols pijnlijk waren. Nadat zij door een arts is bezocht, die informeerde naar haar psychische gesteldheid, werd verzoekster weer in vrijheid gesteld. Verzoekster kreeg haar schoenen terug, die onder een dikke laag zand dan wel modder zaten. Bovendien zag zij thuis dat haar kleding was gescheurd.

Rond 23.50 uur is verzoekster met een taxi thuisgekomen en zij had geen flauw idee hoe zij zo smerig en beschadigd was geraakt. Verzoekster vermoedt dat de politieambtenaren met haar gesleept hebben.

Verzoekster diende haar scootmobiel nog bij de bank op te halen, maar had inmiddels van kennissen vernomen dat deze daar niet meer stond. Met veel hulp van anderen is het verzoekster uiteindelijk gelukt te achterhalen waar de scootmobiel was.

Volgens verzoekster klopt er helemaal niets van het verhaal van klachtbehandelaar Be. en heeft hij tegen haar gelogen. De bovenkant van haar Uggs was volgens verzoekster zó beschadigd dat het wel suède leek. Naar haar mening is Be. absoluut ondeskundig, aangezien hij haar Uggs heeft gezien en heeft geoordeeld dat deze niet beschadigd waren. Voorts heeft zij aangegeven dat zij haar gescheurde jurk tijdens het gesprek met Be. niet bij zich had en dat daar niet naar werd gevraagd.

Verzoekster heeft verder nog gesteld dat zij zo doof is dat zij niet meer kan telefoneren.

Oordeel Nationale ombudsman

I. Ten aanzien van het hardhandige geweldgebruik

1. Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat grondrechten worden gerespecteerd. Het recht op onaantastbaarheid van het lichaam is neergelegd in artikel 11 Grondwet, waaraan bij of krachtens de wet beperkingen kunnen worden gesteld. Het gebruik van geweld tegen personen betekent een inbreuk op het recht op onaantastbaarheid van het menselijk lichaam. Een politieambtenaar die in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening is, is echter bevoegd om, naast noodweersituaties, geweld te gebruiken wanneer dit noodzakelijk is voor de uitvoering van zijn taak en een minder ingrijpend middel niet voorhanden is.

2. Gelet op het relaas van verzoekster en de verklaringen van de betrokken ambtenaren is voldoende vast komen te staan dat de politieambtenaren E. en Z. verzoekster bij haar

aanhouding het politievoertuig en later het politiebureau in hebben geholpen door haar bij haar bovenarm en elleboog te ondersteunen. Volgens verzoekster is zij op een nette manier aangehouden en is zij onbeschadigd ingesloten.

Wat er na verzoeksters invrijheidstelling is gebeurd, is niet vast komen te staan. De verklaringen van de betrokken politieambtenaren hebben de Nationale ombudsman er echter van overtuigd dat verzoekster weigerde het politiebureau te verlaten, waarna zij door politieambtenaar Bo. en zijn collega naar buiten is gebracht. Omdat zij lijdelijk verzet pleegde, hebben zij haar bij haar arm en oksel vastgepakt en de hellingbaan opgesleept. Nadat zij buiten op de grond is gaan liggen, hebben twee politieambtenaren haar alsnog naar de Rabobank gebracht. Hier weigerde verzoekster het politievoertuig te verlaten, waarna verzoekster opnieuw is aangehouden wegens het niet voldoen aan de vordering het voertuig te verlaten. Op het politiebureau aangekomen, weigerde verzoekster wederom het voertuig te verlaten en heeft politieambtenaar Bo. verzoekster over zijn schouder meegenomen naar het cellencomplex.

De verklaringen van de betrokken politieambtenaren ten aanzien van hetgeen na verzoeksters invrijheidstelling is gebeurd, worden bovendien bevestigd door de mutaties van 16 februari 2010.

3.1 Onder geweld wordt verstaan elke dwangmatige kracht van meer dan geringe betekenis uitgeoefend op personen of zaken. Door verzoekster na haar invrijheidstelling naar buiten te slepen en haar na haar tweede aanhouding over de schouder weer mee naar binnen te nemen, heeft de politie geweld gebruikt.

3.2 Dat Nationale ombudsman overweegt het volgende. Voorafgaand aan de aanhouding en alles wat daarop volgde hebben de politieambtenaren geprobeerd op een minder ingrijpende wijze een einde aan de situatie te maken. Verzoekster werkte echter niet mee en zocht op verschillende momenten de confrontatie met de politie op. Allereerst hebben de politieambtenaren verzoekster geprobeerd ertoe te bewegen de Rabobank te verlaten en toen zij dat weigerde, hebben zij verzoekster voor de keuze gesteld om ofwel met de scooter te vertrekken, ofwel zonder scooter met de politie mee te gaan. Verzoekster koos ervoor om mee te gaan naar het politiebureau en dus te worden aangehouden. De Nationale ombudsman is ervan overtuigd geraakt dat de politieambtenaren bij verzoeksters invrijheidstelling hebben aangeboden een taxi voor haar te bellen, maar dat zij dit aanbod ook heeft afgeslagen omdat zij door de politie naar de Rabobank gebracht wilde worden. Verzoekster weigerde vervolgens het politiebureau te verlaten en nam voor de balie plaats op haar rollator. Uiteindelijk zagen de politieambtenaren zich genoodzaakt om verzoekster het politiebureau uit te zetten.

De balie waar verzoekster zich had geïnstalleerd, bevindt zich in een kleine ruimte waar nieuwe arrestanten binnenkomen en waar arrestanten weer in vrijheid worden gesteld. Het was dan ook zeer onwenselijk dat verzoekster hier ging zitten. De Nationale ombudsman oordeelt dat de politie de juiste keuze heeft gemaakt door verzoekster naar buiten te brengen, nu zij weigerde uit zichzelf te vertrekken. Dat zij toen bij haar arm en oksels is gepakt en over de hellingbaan is gesleept, is een omstandigheid die aan haar

eigen gedrag te wijten is aangezien zij niet meewerkte en lijdelijk verzet pleegde. Dit geldt ook voor het over de schouder naar binnen brengen, toen verzoekster voor de tweede keer was aangehouden en weigerde uit het politievoertuig te stappen toen zij op het politiebureau aankwamen.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat nu minder ingrijpende middelen geen soelaas hadden geboden, de politie uiteindelijk geen andere keus meer had dan het doel - verwijdering van verzoekster uit het politiebureau en later de overbrenging naar het arrestantencomplex - met gebruikmaking van geweldtechnieken te bereiken. Wel is het van belang dat politieambtenaren bij het toepassen van dwang en geweldtechnieken alert blijft op het kiezen van het minst ingrijpende middel. Niet is gebleken dat zij dat in dit geval niet hebben gedaan, nu niet gezegd kan worden dat het naar buiten slepen minder dan wel meer ingrijpend was dan het over de schouder mee naar binnen nemen.

Hoewel de Nationale ombudsman het gelet op de medische informatie aannemelijk acht dat verzoekster hierbij blauwe plekken heeft opgelopen en hij niet uitsluit dat haar schoenen en/of kleding zijn beschadigd dan wel besmeurd met modder, is hij van oordeel dat het aangewende geweld proportioneel is geweest. De Nationale ombudsman is daarom van oordeel dat de politieambtenaren het recht op onaantastbaarheid van het lichaam voldoende hebben gerespecteerd.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van de dienstbaarheid van de politie

1. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen zich in hun bejegening van burgers hulpvaardig opstellen. Deze vorm van dienstbaarheid brengt mee dat politieambtenaren zich ook bij een aanhouding en een vrijlating hulpvaardig dienen op te stellen jegens de verdachte.

2.1 Gelet op de verklaringen van de betrokken politieambtenaren is voor de Nationale ombudsman het volgende voldoende komen vast te staan. De politie heeft verzoekster na haar eerste aanhouding niet terug willen brengen naar de Rabobank, omdat daarvoor geen tijd was. Wel is aangeboden een taxi voor verzoekster te bellen, maar dit aanbod heeft zij afgeslagen. Nadat verzoekster buiten voor het politiebureau op straat ging liggen, is besloten haar toch naar de Rabobank te brengen, omdat het niet wenselijk was verzoekster op straat te laten liggen.

De Nationale ombudsman acht de beslissing om verzoekster aanvankelijk niet naar de Rabobank terug te brengen geen onjuiste beslissing. Verondersteld mag worden dat de politie op dat moment andere bezigheden met hogere prioriteit had. Hierbij speelt mee dat het niet de eerste keer was dat verzoekster was aangehouden en dat zij bovendien zelf steeds de confrontatie met de politie aanging. Voor haar aanhouding hebben de

politieambtenaren E. en Z. verzoekster nog ruimschoots de gelegenheid gegeven zelf een einde aan de situatie te maken door met haar scootmobiel de Rabobank te verlaten.

Verzoekster heeft dit echter bewust geweigerd en ervoor gekozen zonder haar scootmobiel met de politie mee te gaan. Verzoekster kon in deze situatie niet meer van de politie verwachten dat zij haar na haar invrijheidstelling naar de Rabobank zou brengen, nu verzoekster een alternatief had om thuis te komen, namelijk met een taxi. Het vereiste van correcte bejegening is op dit punt niet geschonden.

2.2 Ten aanzien van de klacht dat de politie verzoekster niet heeft geïnformeerd over het feit dat haar scootmobiel bij de dealer stond, overweegt de Nationale ombudsman het volgende. De politie had verzoekster eventueel een kort briefje of e-mail kunnen sturen met de mededeling dat haar scootmobiel bij de dealer was gestald.

In dit geval is de Nationale ombudsman van oordeel dat het gelet op de ontstane situatie op de weg van verzoekster had gelegen dat zij zelf informeerde naar de plaats van de scootmobiel. Temeer daar de scootmobiel nog twee dagen bij de Rabobank heeft gestaan.

Het vereiste van correcte bejegening is voldoende gerespecteerd.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Slotbeschouwing

Verzoekster heeft een conflict met de Rabobank, waardoor zij naar haar eigen zeggen haar kinderen en haar huis is kwijtgeraakt. Als reactie hierop bezoekt verzoekster - ondanks toegangszeggingen - regelmatig vestigingen van de Rabobank, waar zij vervolgens weigert weg te gaan. De Rabobank roept vaak de hulp in van de politie en verzoekster is dan ook meerdere malen aangehouden, bekeurd en veroordeeld wegens huisvredebreuk.

Het feit dat verzoekster haar kinderen en haar huis is kwijtgeraakt, valt ten eerste te betreuren. Maar door de Rabobank telkens lastig te vallen, lossen haar problemen niet op. Deze worden juist groter doordat de politie ter plaatse gaat en er weer nieuwe problemen ontstaan. In deze zaak is gebleken dat de politie verzoekster aanvankelijk meerdere malen de gelegenheid heeft gegeven met haar scootmobiel bij de Rabobank weg te gaan. Verzoekster weigerde en koos ervoor te worden aangehouden en zonder scootmobiel met de politie mee te gaan. Ook op het politiebureau en bij haar invrijheidstelling heeft verzoekster niet - meewerkend gedrag vertoond en lijdelijk verzet gepleegd. Zij ging telkenmale de confrontatie aan, waarmee het conflict op scherp werd gesteld. Hoewel de politie de-escalierend dient op te treden, kan in een situatie als deze niet voorkomen worden dat de politie uiteindelijk beperkt geweld heeft gebruikt, waardoor naar alle waarschijnlijkheid verwondingen en schade aan verzoeksters kleding en schoenen zijn

ontstaan. Dit valt de politie niet te verwijten. Evenmin kon in deze situatie van de politie verwacht worden dat de politie zich meer dienstbaar opstelde.

Conclusie

De klacht over de gedraging van het regionale politiekorps Noord-Holland Noord, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Noord-Holland Noord, is niet gegrond.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

Achtergrond

Zie onder *bevindingen* of *volledige tekst* voor de volledige tekst van het rapport.

2010.09819

de Nationale ombudsman